

عنوان مقاله:

مطالعه موردی زبان‌پریشی دوزبانه کردی-فارسی (با تأکید بر مقایسه کاربرد کلمات دستوری و واژگانی)

محل انتشار:

دوفصلنامه زبانشناسی گویشهای ایرانی، دوره 4، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مهین ناز میردهقان - دانشگاه شهید بهشتی

زهرا فرخ نژاد - دانشگاه شهید بهشتی

محسن اکبری - دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

زبان‌پریشی دوزبانه، به عنوان یکی از مباحث چالش‌برانگیز در روان‌شناسی زبان، در کشور ما چندان مورد توجه واقع نشده است. تحقیقات زبان‌پریشی انجام‌شده در ایران عمدتاً تک‌زبانه و بر زبان فارسی متمرکز بوده‌اند. بر این اساس، پژوهش حاضر در پی آن است تا نشانگان زبان‌پریشی والگوهای بهبود زبانی را در یک گویشور زبان‌پریش دوزبانه کرد-فارسی مورد بررسی قرار دهد. هدف این پژوهش تحلیل و مقایسه استفاده از کلمات واژگانی و کلمات دستوری در کلام خودانگیخته این بیمار زبان‌پریش است که در جریان مکالمه‌ای جمع‌آوری شده است که موضوعات و سوالات آن برگرفته از بخش صحبت‌کردن آزمون معیارشده BAT پارادی (1987) است. یافته‌های این مطالعه موردی، به عنوان نمونه‌ای از زبان‌پریشی بروکا، نمایانگر آن است که الگوی بهبود نهایی در بیمار مورد بررسی الگویی غیرموازی است، که در آن زبان دوم (فارسی) در مجموع بهتر از زبان اول (کردی) بهبود یافته است. در هر دو زبان استفاده از کلمات واژگانی بیش‌تر از کلمات دستوری است و در زبان اول کاربرد کلمات دستوری در مقایسه با زبان دوم بیش‌تر می‌باشد. این در حالی است که در خصوص کلمات واژگانی عکس این مطلب صادق است. شیوه‌های متفاوت یادگیری و به‌کارگیری دو زبان و تفاوت‌های ساختاری دو زبان کردی و فارسی به عنوان عوامل مؤثر در تفاوت الگوی بهبود در نظر گرفته شده است که می‌تواند علاوه بر ذهنیت‌بخشیدن به مطالعات آتیزبان‌شناختی و روان‌شناختی زبان، به بازنگری در شیوه‌های آموزش زبان دوم و توجه بیش‌تر به آموزش زبان‌های بومی منجر شود.

کلمات کلیدی:

زبان‌پریشی دوزبانه، زبان‌پریش بروکا، فارسی-کردی، کلمات واژگانی، کلمات دستوری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1148146>

